

Borivoj Gerzić

PET PESAMA

ZEMLJA

čovjek se pojavio kad je već sve stajalo:
drveće, ptice, sunce i kamen,
okeani, mesec

izlegao se iz sveta
u taj isti svet
kao trava što niče iz zemlje
u znoju lica svog da
živi, potomke rađa i umire
i nejakoj ljudskoj građevini
obol svoj pridoda

ukopavaju ga u tu zemlju
koja je sav njegov svet –
iz zemlje izašao cvileći
vraća se u nju
razmišljajući

BOŽIJE MIŠICE

razdvojiti telo od duše
isto je toliko teško
kao pocepati atom
božije mišice moraju biti
jake

dušu da kukama
izvlače iz tela kao iz bezdana –
nerazdvojivo da razdvoje
i raskinu neraskidivo
biće da raščivijaju
na elemente

opiru se telo i duša –
nevidljivim sponama

zatočeni
u beočugu

jauču bolno, tegobno
kao bolesnik na samrti –
nemio im božiji
rad

nekad što je sastavio
taj sad razdvaja –
kao što je nebo i zemlju
onomad rasparao
da krv ne prestane

ne možeš mu ući u seme
i smisao –
nikad

POSMATRAČ

gledaš reči što kuljaju
um koji melje kao točak vodenice
disanje što se čuje
u otkucaju malog srca –
i šuplju lobanju

sediš mirno u glavi
negde iza čela
gledaš:

svet se odmotava kao
persijski tepih španskog kralja
i zamotava kao gordijev čvor,
uz fanfare i crkvena zvona
nemo posmatraš

nemaš ime
nemaš glas
nemaš boravište
bez godina si
bez sklonosti
bez želja –
onaj si koji nema ništa

samo nevidljiva kula
 nad gradovima sveta
 na njoj počivaš
 bestelesan
 sam i prazan –
 posmatraš sebe
 koji nisi ti
 ili jesi

AKO IKADA UMREM

ako ikada umrem
 knjigu otvorenu kraj kreveta sklopite
 a olovku vratite u futrolu
 u zajednici je sigurnije

peškir s radijatora bacite u korpu za veš
 krpu skliznulu sa šporeta podignite
 sve papuče i čarape pobacajte
 a ženi čiji sam broj poslednji zvao javite o događaju
 i popijte svi zajedno po čašicu u moje ime

ako ikada umrem
 spise mi sačuvajte ili bacite, svejedno
 cipele mi namučene obujte
 i u modri me seoski kaput uvijte
 pa mi očne kapke sklopite
 usta nečim zatvorite
 da ne zure u plafon

ako ikada umrem
 kosu mi dovedite u red
 (elvisu su zafarbalili sede)
 plavi jastuk na kome sam glavu držao poravnajte
 i pod neku drugu glavu podmetnite
 ili i njega bacite

đavolji ujam ptičje oko na tarabi
 eva adam i zmija –
 ikonostas koji će se raspasti
 ako ikada umrem –
 neka završi u plamenu
 kao što su mnogi završili

ako ikada umrem
znajte da ni za čim ne žalim
glave nikoga nisam lišio
ogrešio se jesam
greške su jedino što je bilo
moje

svetu koji ostaje nek bude prosto –
provalija što odzvanja smehom i kricima
da se puni i premeće do dana sudnjeg
ali bez mene

decu mi nesuđenu pošaljite njihovim putem
strojevim korakom s puškom na ramenu
u bolje sutra
a ptice i pse pošteno hranite

ako ikada umrem
duh mi nad vatrište uputite
gde bog sa družinom obitava
i upalite sveću podno stopala sveca očinjeg –
dok izgori da me ožalite – ne duže

ako ikada umrem
sahranite me obično, starinski
uz čirake i kandila
i samo beli kamen na humku gurnite
da pritisne crnu zemlju

bog je potreba
a pod zemljom
potrebe više nema

u šumi gustoj
pomozi dečaku da pronađe
put do kuće

DECA JANUSA

slavi sve u životu –
čak i smrt

slavi dobro i loše –
prekrasnu devicu
što kupa se u vrelu
kraste na telu umirućeg
dete koje se rađa u
novi život
i smrtnika što izdiše
poslednji dah

slavi kolevku
koja te je uspavljivala
i lopatu što će te ukopati
onoga u šeširu
koji te večito posmatra
i sve što u obodu šešira
krije

život i smrt su čudo
nerazdvojivi par
novčić s dva lica
što oba gledaju
u tebe

slavi čudo
i odgurni žalost
maloumnost što se
kovitla svetom
zapevaj psalme
u slavu života
i ne zatvaraj usta –
čak i kad ti ih zatvore